

For at komme i gang med arbejdet blev der organiseret to internationale workshops, den første blev afholdt i København i 1995 og den anden i Santiago i Chile i 1997, herefter fulgte arbejdsgruppemøder under FN's Menneskerettighedskommission i Genève i 1998, og i februar i år, syv år efter at ideen først blev bragt op, kunne Danmark endelig fremlægge og så sent som i torsdags få vedtaget en resolution, hvor Menneskerettighedskommissionen anbefaler FN's Økonomiske og Sociale Komité, ECOSOC, at oprette et permanent forum under komiteen.

Der lægges op til, at det permanente forum vil komme til at bestå af 16 medlemmer, der i perioder af tre år med mulighed for at den forlænges i én periode, vil deltage i forum med deres personlige kapacitet.

Det egentlige nye i det permanente forum er, at medens halvdelen af medlemmerne skulle vælges af regeringerne, så vil den anden halvdel blive fundet blandt oprindelige folk selv. Forum vil på observatørniveau desuden være åbent for alle oprindelige folks organisationer, ligesom staterne naturligvis også vil have mulighed for at møde op. Hermed får de oprindelige folk en platform højt placeret i FN-hierakiet, hvorfra de i direkte dialog med staternes repræsentanter kan præge den internationale dagsorden på de områder, der er af betydning for deres egen udvikling.

Etablering af det permanente forum vil være et stort skridt videre i den rigtige retning for oprindelige folk, og et skridt, som jeg godt tør sige ikke ville være taget, hvis ikke Danmark og Grønland i fællesskab fra starten havde taget føringen på området under hele forløbet og havde presset på for at skabe fremdriften i sagen. Vi fortsætter naturligvis med at følge sagen til dørs.

Der er heldigvis i dag, skal jeg slutte med at sige, en betydelig interesse for oprindelige folks vilkår, internationalt såvel som herhjemme, og jeg synes, at der med mange træk i den aktuelle udvikling er tegn på, at tingene bevæger sig i en bedre retning, for så vidt angår de fremtidige muligheder for, at de oprindelige folk kan udfolde sig og sikres deres del af udviklingen.

Men det er ikke en lineær proces, så vi vil givetvis fortsat se tilbageslag, ligesom der stadig vil være oprindelige folk, der har brug for en håndsrækning. Netop derfor er en fortsat dansk indsats på dette område højst påkrævet.

Forhandling

Hans-Pavia Rosing (S):

Jeg vil gerne takke ministeren for udviklingsbistand for redegørelsen. Som under debatten i 1993, da vi havde den første debat om oprindelige folk her i Folketinget, har jeg en fornemmelse af, at det bliver en fredelig debat, at det bliver en mere dybdegående debat, hvor man tager nogle filosofiske emner op: Hvad er det for et forhold, vi har til andre lande? Hvad er det for et forhold, vi har til andre folkeslag? Hvad er det for et forhold, vi har til minoriteter, etniske minoriteter osv. Så den linje, der blev lagt i 1993, fornemmer jeg også vil herske i dag, også på baggrund af, at samtlige partier har været med i forespørgslen her.

Lad mig først komme med nogle roser til regeringen og en tak til regeringen for det arbejde, der er blevet udført siden 1994, da strategien for oprindelige folk blev iværksat. Der har selvfølgelig været meget arbejde, før denne strategi blev iværksat, et arbejde, der primært blev udført af oprindelige folk gennem mange år.

Personlig har jeg siden 1973 været med i et arbejde omkring oprindelige folk, og man skal tænke på, at det er noget, der virkelig er startet med græsrodderne. Det er noget, der er startet i små landsbysamfund rundt om i verden: at prøve at organisere sig og prøve at få sin stemme hørt i det internationale samfund. Det er meget fattige folk i de fleste tilfælde, hvis vi tænker på Syd- og Mellemamerika, Afrika, Asien osv.

Der er selvfølgelig også oprindelige folk, der er bedre stillet politisk, f.eks. i det arktiske område, Grønland naturligvis; økonomisk kan man måske sætte et spørgsmålstegn ved. Men i hvert fald har vi opnået nogle muligheder, nogle politiske muligheder for at forbedre vores dagligdag.

Men det har været vigtigt for os, at en nation, et land, en stat som Danmark tog teten i det her arbejde. Det har betydet utrolig meget med de følgevirkninger, der har været, siden arbejdet kom ind i FN-regi, siden den internationale arbejderorganisation ILO tog spørgsmålet op, og jeg ved også, at spørgsmålet drøftes, måske på et begyndende plan, i EU-sammenhænge og i de nordiske lande. Men Danmark har taget teten i det her arbejde, og det skal vi selvfølgelig fortsætte med efter debatten i dag.

Og så må jeg også sige, at Danmark har haft et meget tæt samarbejde med Grønland i